

Mums ir jāelpo!

Operdziedātāja **Marina Rebeka** par to, kā nepadoties bailēm, tiešā un pārnēstā nozīmē nosargāt savu balsi un saglabāt brīvu garu un optimismu arī melnajā pandēmijas gadā

INESE LŪSIŅA

Dziedāšana ir mana veselība – saka latviešu operdīva Marina Rebeka. Šķiet, viņas nenogurstošā enerģija un aizrautīgais darbīgums tik ļoti spēj «pievilkt» mūzikas notikumus, ka pat kovidlaika stingums ir spiests kapitulēt un atkāpties. Diezgan dīvaini izklausās, bet viņai pagājušais un arī šis gads bijuši veiksmīgi un raženi. Marina Rebeka pirmā no mūsu operzvaigznēm jau pērnvasar, pēc četrus mēnešus pandēmiskās pauzes, atgriezās uz operas skatuves: dziedot Džuzepes Verdi operas *Traviata* titulvarones Violetas lomu, viņa piedalījās divu ievērojamu Eiropas opernamu – Madrides *Teatro Real* un pēc tam arī Milānas *La Scala* – atkalatvēršanā un šovasar gatavojas atvērt milzīgo brīvdabas arēnu Veronā. Īpašā emocionālā gaisotnē noritēja Marinas Rebekas solo-koncerts Tulūzas operā tieši kārtējā lokdauna priekšvakarā.

Viņa paspējusi uzstāties arī dzimtajā Latvijā, Čīrihē, Maskavā un Amsterdamā, debitēt Dezdemonas lomā Florencē; tikusi pie Starptautiskās klasiskās mūzikas balvas un ar to saistītā Gada mākslinieces titula, kā arī pie Izcilības balvas tepat, Latvijā. Tapuši vairāki jauni ieraksti, kurus laiž klajā pašas mākslinieces izdevniecība *Prima Classic*, un tam visam piedevām viņa vēl filmējas vienā no galvenajām lomām Māra Martinsona vēsturiskajā spēlfilmā *Zeme, kas dzied*, kas vēstīs par Pirmajiem vispārīgajiem latviešu dziedāšanas svētkiem.

Spilgti atceros mūsu iepriekšējo tikšanos. Bija pandēmijas lokdauna pirmās dienas, agrāk dzīvīgajās ielās tikai retais gājējs, toties pilns ar mēmi stāvošiem auto. Slēgti ne tikai teātri, koncertzāles, baseini, sporta klubi, frizētavas un veikali, bet pat cilvēku iecienītākās dabas takas... Ne vairs kāzas, ne bēres. Tikai mājas, ziepes, divi metri. Tomēr vēl nenojautām, ka šis turpināsies tik ilgi...

Un tik sāpīgi...

Skatuves mākslās viss apstājās, it īpaši brīvmāksliniekiem. Nenožēloji, ka neesi drošībā – kāda opernama štatā?

Es nevarētu būt teātra štatā, jo savā garā esmu brīvmāksliniece. Mana galvenā īpašība: man patīk brīvība. Es nevarētu strādāt kāda pakļautībā. Varbūt man tā vienkārši liekas, taču īstai kreativītai brīvība ir ārkārtīgi svarīga. Protams, dzīvē notiek dažādi, balss mums ir dota uz visu dzīvi, un vienmēr ir jādodomā par to, kas būs tālāk. Paldies Dievam, ka ir atlikts kaut kas uz to «melno dienu», un nu šī melnā, lietainā diena jeb gads bija klāt.

Protams, arī es nebiju rēķinājusies, ka tas būs tik ilgi. Mani šī situācija sasniedza Hamburgā, kur pēc Vinčenco Bellīni operas *Norma* jauniestudējuma pirmizrādes pēkšņi atcēla visas pārējās izrādes. Atzišos, ka sākumā biju pat priecīga, jo darbs Hamburgā man ne visai patika. Kad uzzināju, ka turpmākās izrādes tiek atceltas, mēs ar vīru teju stundas laikā nopirkām biļetes, rekordātrumā sakrāvām čemodānus un aizbraucām uz Rīgu. Labi, ka lidmašīnas vēl lidoja...